... vaše obec

Zpravodaj
OBEC STŘÍTEŽ

STŘÍTEŽ 42, 674 01 TŘEBÍČ
tel. 568 844 337
e-mail: info@stritez.eu
www.stritez.eu
www.stritez-trebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

4/2012

Úvod:

Vážení občané,

prosinec je měsícem, kdy přichází období nadvlády zimy a současně nám na dveře klepou ty nejhezčí svátky roku - Vánoce. Největší radost z tohoto období mají především naše děti, kterým začínají vánoční prázdniny, ale vítáme ho i my, dospělí, kdy si řada z nás vybírá dovolené, abychom si mohli odpočinout, být se svými rodinami a o vánočních svátcích navštívit své blízké a přátele.

U mnohých z nás to také bývá období přemítání a zamyšlení se nad právě končícím rokem, o tom, co se nám podařilo, co méně. Současně již v této době také plánujeme své činnosti na rok příští.

Proto všem našim občanům touto cestou děkuji za spolupráci a sounáležitost v končícím roce a přeji všem krásné prožití adventního času, vánočních svátků a mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti v nadcházejícím roce 2013.

Procházka Zbyněk, starosta obce

Pozvánka:

PLES
mateřské školky

Pátek 18. 1. 2013 od **20**$^{.00}$ hod.
Hudba: **RÉMUS** Místo: kulturní dům Vstupné: **100,- Kč**
Předprodej vstupenek v mateřské školce

Upozornění pro občany:

V kontejnerech na bioodpad se v poslední době objevují odpady, které tam rozhodně nepatří, např. igelitka plná jogurtů apod.

Žádáme občany, aby do kontejnerů dávali jen to co tam patří. Děkujeme.

Základní data:

Aktuální **počet obyvatel:** **514**
Aktuální **čísla popisná:** **177**

Kraj Vysočina a ASEKOL, s. r. o.
udělují
DIPLOM
obci
Střítež
za
1. místo
v doplňkové soutěži obcí a měst Kraje Vysočina
ve zpětném odběru elektrozařízení
za rok 2012
v kategorii do 500 obyvatel
Zdeněk Chlad
radní Kraje Vysočina
ASEKOL, s. r. o.
V Jihlavě 29. listopadu 2012
Kraj Vysočina
MÁ TO SMYSL
Krajská informační kampaň ke třídění odpadů
www.tridime-vysocina.cz

Společenská rubrika:

Narozeni (IX. - XII. 2012):
David Široký (27.9.2012), č. 78,
Jakub Novotný (16.11.2012), č. 14

Rozloučili jsme se (X. - XII. 2012):
Rudolf Karpíšek (6.10., 60.), č. 132,
Věra Robotková (19.11., 84.), č. 41

Odhlášení občané (X. - XII. 2012):
Alena Karpíšková (č. 132), Petr Popelář (č. 35)

Přihlášení občané (X. - XII. 2012):
Lukáš Janoušek (č. 52), Jakub a Vladislav Lipus, Jana Lipusová a Marta Sambaer (č. 7)

Významná životní jubilea:
únor 2013:
Jiří Novotný (70), č. 40
Marie Smíšková (70), č. 120
březen 2013:
Marie Benešová (75), č. 60

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, rodinné pohody a štěstí

Rodina Stiksova - rodinné foto 20.12.1912
Horní řada: Antonín, Jaroslav, Jindřich, Josef a Rudolf
Dolní řada: Bohumila, Marie ml., Marie st., Ludmila, Pavla a Emanuel

ZE VZPOMÍNEM JOSEFA STIKSY:

Pokračování ze Zpravodaje č. 3/2012.

I menší cesty jako do Slavic, Kožichovic a Klučova byly událostí, o které se doma hovořilo. Před námi dětmi rodiče často mluvili německy, abychom jim nerozuměli.

Událostí bylo i rojení včel. Vysedával jsem na zídce zahrady a dával pozor, kdy se budou včely rojit. Výprava za rojem, zvláště když včely zaletěly daleko, byla pro nás děti robinsonádou.

Tatínek byl hrdý na syny sloužící u vojska. I já jsem se měl stát obětí této jeho choutky. Dvakrát jsem byl „dobrovolně“ u odvodu k námořníkům, naštěstí jsem však nebyl odveden.

Tatínek měl také bankovní dluhy, které splácel při prolongaci směnek. Jak vznikl první dluh to nevím, pozdější způsobily výbavy dcer.

Tatínek dostal ještě v Dolních Vilémovicích chrlení krve. Jinak ale nikdy nestonal. Nevzpomínám si, že bych jej nebo matku viděl někdy ležet nemocné. Po chrlení krve přestal otec pít. Chodil sice dále do hospod, ale dovedl sedět celé hodiny při džbánku piva.

Tatínek zemřel přirozenou smrtí. Ráno vstal jako obyčejně, před umýváním usedl do křesla a již nevstal. Maminka ho tam našla již mrtvého. Pohřbu se zúčastnily všechny děti. Tehdy jsme se také dali poprvé všichni společně fotografovat (viz. foto).

Otec nosíval brýle ve zlaté obrubě, později mu však zrak zesílil a obešel se bez nich. Maminka při čtení mívala cvikr na šňůrce za uchem.

Matka nás vlastně vychovala. Byla rozhodčím našich sporů a také nás trestala. Otec nás bil velmi zřídka, za to od matky jsme dostali často žďuchance. Matka se o nás starala a vychovávala nás příkladně. Vštěpovala do nás různé ctnosti, přičemž užívala často přísloví jako: „S pravdou nejdál dojdeš“.

Vštěpovaná pravdomluvnost nadělala mně však v pozdějším životě mnoho nepříjemností i nepřátel. Nebo „Pij do polopita, jez do polosyta, vyjdou ti naplno léta“. Tohoto přísloví užívala matka na obranu proti velké chutí kluků, kteří by byli „snědli nos mezi očima“, jak matka říkávala.

Výživa tolika dětí při malých důchodech nebyla lehkým úkolem. Měli jsme vše odměřené a nesměli jsme si vzít více, ač jsme měli chuť. Pamatuji si, že jsme v neděli k obědu mimo polévky dostávali dvě buchty. Já bych byl snědl i více, ale nedostal jsem je, a proto jsem často buchty kradl. K snídani jsme mívali bílou kávu a krajíc chleba. Na druhou snídani byl krajíc chleba se solí. K obědu byla polévka, brambory se zelím nebo škubánky, trhanec, nudle, flíčky a pod., jednou týdně a to v pátek hrách se zelím. K svačině jsme měli bílou kávu a krajíc chleba, k večeři pak brambory na loupačku se solí. Tak to šlo přes celý rok až do mého 12 roku. Později bylo čím dále tím lépe. Pro otce se vařilo zvlášť a měl vždy v poledne hovězí polévku a hovězí maso. Pro nás děti bylo maso vzácností. V neděli jsme dostali též kousek, neb na neděli se zabilo kůzle, sele, kuřata, husa, kachna, zajíc, koroptve, řidčeji bažant nebo ryby.

Na zimu dělávala maminka vždy zásoby. Měli jsme brambory a mouku z vlastních polností, naložil se velký škopek zelí, koupil se pytel hrachu, naložily se okurky. Maminka velmi dbala na to, aby vše bylo chutné. Tak např. při nakládání okurek nás posílala do hrotovických lesů vzdálených 20 km pro dubové listy. Na celou zimu se nakládala i vajíčka a udělala se i zásoba zeleniny, takže se vším se muselo vystačit.

Chléb pekla maminka doma. Čerstvý chléb zvláště chutnal, avšak jen jeden krajíc - druhý jsme již nedostali.

Maminka chtěla, aby nás otec učil na housle i klavír. Šlo to však nevalně. I já jsem několikrát začínal a přestával. Čím to bylo zaviněno, nevím. Málokterý z nás se také naučil na něco hrát.

Každý z nás dětí měl dvoje šaty a střevíce a to všední a sváteční. Prádlo jsme měli jen to nejnutnější. Celé léto jsme chodívali bosí, jen v neděli do kostela se šlo ve střevících.

Maminka při tolika dětech byla polovičním lékařem, neboť často někdo z nás postonával. Univerzálními léky naší maminky byly heřmánek, obklady a med. Když umění naší matky nestačilo, přicházel z města dr. Dreuschuch a po jeho smrti dr. Horn.

Náboženství nás vyučoval kapucín docházející z Třebíče. Nejdéle chodíval k nám páter Arnošt.

Návštěv k nám přicházelo málo, také rodiče nikam nechodili a když již někam šli, bylo to událostí, o které se dlouho předtím i potom hovořilo. Rodiče byli také zváni na všechny svátky ve vsi. Ze svateb jsme i my něco měli, neboť dle tehdejších zvyků chodili hosté ze svatby s výslužkou. Maminka rozdělila nám dětem přinesené maso, buchty a cukroví.

Na Štěpána jsme chodili koledovat a přinesli jsme si vždy mnoho ovoce.

Musím také vzpomenout na naše psy. V útlém mládí se pamatuji na Nera a pak jsem vyrůstal s Tygrem. Tygr rád chodil na procházky, ale nerad se koupal a my kluci jsme ho chtěli vždy vykoupat a tak nevěděl, zda s námi má jít.

Vzpomínky doplnil pak **později Josef Stiksa** ještě v tomto směru:

Dědeček Jakub Stiksa byl vyučen ševcem.

Babička Terezie Habrová byla štíhlé vyšší postavy s obličejem oválným, ostrých rysů a vystouplými lícními kostmi.

Otec Antonín Stiksa byl vyšší postavy. Obličej měl oválný, oči hnědé, vlasy kaštanové, před smrtí bílé, hladké česané na pěšinku po boku. Měl krátký vous pod nosem - knír a zamlada mušku pod dolním rtem. Nos i ústa měl normální. Čelo vysoké. Ruce měl malé štíhlé, rovněž i prsty. Na rukou vystupovaly zřetelně naběhlé žíly. Velikost nohy měl poměrně malou. Vážil asi 75 kg. Vad tělesných neměl. Se zálibou zahradničil a včelařil. Ve Stříteži i Dolních Vilémovicích měl včelín s několika desítkami úlů. Medu jsme měli ročně mnoho 100 i více kg. Prodával se za 2 až 3 koruny za 1 kg. V zahradě byla část zeleninová a květinová. Ovocných stromů mnoho nebylo a jablka na zimu jsme kupovali po 4 korunách za 100 kg. Zeleniny vypěstoval otec tolik, že stačila na celý rok.

Otec do kostela nechodil, jen když šel se školními dětmi. Neviděl jsem též otce modlícího se, vyjma ovšem s dětmi ve škole. Otec byl rozvážný, časem prchlý, popudlivý nebyl. Byl pilný, aktivní povahy a štědrý. Velkou vytrvalost však neměl, často započal nějaké dílo a nedokončil je. Svoji práci konal svědomitě a důkladně a měl velký smysl pro pořádek. Povahy byl spíše veselé než smutné.

Výchovu dětí ponechával matce. Ve společnosti starších a sobě rovných byl povídavý, jinak zvláště vůči dětem byl málomluvný.

Měl rád společnost, hlučných zábav však nevyhledával. Ve stáří zhubnul. Slyšel velmi dobře i ve stáří. Za mých mladých let nosil stále brýle, později jen při čtení. Předplácel Národní politiku, Zlatou Prahu a Učitelské listy. Knihy nekupoval, jen Vilímkův humoristický kalendář nebo jiný kalendář. Vlastní knihovnu neměl, založil však knihovnu školní. Knih četl málo. Ve Stříteži založil také školní sbírku nerostů a mušlí.

Moje matka Marie Stiksová byla vyšší postavy spíše silnější. Obličej měla kulatý, lícní kosti vysedlé, oči hnědé, vlasy kaštanové mírně zvlněné, nos i ústa normální, čelo vysoké a široké. Jedinou její zálibou bylo čtení knih. Náruživostí neměla, leda bigotní plnění náboženských povinností.

Byla pracovitá, spořivá, pečlivá a svědomitá. Po vychození školy odešla, jak bylo tehdy zvykem do Vídně, kde sloužila a naučila se německy.

Matka složila již jako vdaná zkoušku jako industriální učitelka a učila pak dívky ručním pracím ve Stříteži i v Dolních Vilémovicích. V nemoci otce zastupovala i při normálním vyučování. Při tolika dětech neměla na nic jiného čas než na domácnost a děti.

Z jejich rčení si ještě vzpomínám na: „Kdo do tebe kamenem, ty do něho chlebem“, „Moudřejší ustoupí“, „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá“.

Ve Stříteži měla matka jedinou přítelkyni Fanynku Krodlovu, která byla po matce industriální učitelkou ve Stříteži. Živila se šitím. Maminka mě často k ní posílala a Fanynka mě vždy pohostila cukrovím, čajem nebo ovocem a chodil jsem k ní proto rád.

Matka byla rozvážnou, rozšafnou, ráda dělala každému dobro, byla pilnou a štědrou (pokud jí to ovšem poměry dovolovaly), snaživou, vytrvalou a důkladnou, povahy spíše pasivní. Měla ve všem ráda pořádek.

Život brala vážně a měla velký smysl pro rodinu, žila jen pro dobro rodiny. Společnost a zábav nevyhledávala.

Chodila poslední spát a první vstávala. Na dálku viděla dobře, cvikru užívala jen ku čtení. Knih četla hodně, především romány, cestopisy a knihy ze života svatých.

Maminka trpěla kloubovým revmatismem. Měla oteklá kolena a ovinovala si je teplými obklady. Léčila se Kneipovou metodou, kterou také nám dětem vštěpovala. Asi ve 40 roce jejího života jí revmatismus pominul.

Ze vzpomínek Pavly Stiksové:

Pavla Stiksová (uprostřed) - Kargová Kizlinková (* 24. 6. 1885 Střítež, + 26. 7. 1961 Šumperk)

Hrob rodiny Stiksové
Hřbitov u Sv. Trojice v Třebíči.
Starý pomník - hrob Antonína Stiksy

„Tatínek v roce 1903 v Dolních Vilémovicích postonával a tak se s maminkou rozhodl, že zajede do třebíčské nemocnice na prohlídku. Tehdy tam působil jako primář Dr. Bakeš. Zjistilo se, že tatínek má žaludeční vředy a primář doporučil operaci. Tatínek nám o tom napsal a já jsem ho v nemocnici navštívila. Vypadal špatně a říkal, že bude druhý den operován. Ráno jsme šly s maminkou do Lipníka na mši za tatínka se pomodlit. Když jsme se vrátily, viděly jsme u školy stát kočár a vedle něho pána, který vypadal jako náš tatínek. Já jsem to mamince říkala, a když pak ten pán šel vstříc ejhle byl to náš tatínek. To bylo radosti a divení. Říkal, že operace byla odložena, že primář byl pozván na hon. Tatínek si to pak rozmyslel, že se operovat nedá, poslal pro kočár a odjel domů. Pak ho začala maminka léčit Kneipovou metodou, musel vlézt do škopku se studenou vodou a pak jsme ho balily do dek a jindy jsme ho zase balily do mokrých plachet. Kneip doporučoval denně na lačný žaludek jitrocelový čaj slazený medem a tak to tatínek dělal delší dobu, až spotřeboval 15 kg medu a skutečně se mu ulevilo. Jak se mu dále vedlo, to si již nepamatuji, neboť jsem odjela s Mařenkou do Vídně. Tatínek žil ještě 9 let a maminka říkala, že to bylo jeho štěstí, že tenkrát ujel.

Když jsem vyšla z třetí třídy měšťanské školy a přišla domů do Dolních Vilémovic, bylo mně velmi smutno. Chtěla jsem jít na učitelský ústav, ale maminka říkala, že na další studia není pomyšlení, neb otec byl nemocen.

Maminka kromě svých hodin jako industriální učitelka učila i za tatínka, když nemohl. Na podučitele nebyl žádný spoleh, neb byl stále v podnapilém stavu. Mým úkolem pak bylo, abych vařila. Večer maminka četla nahlas dobrodružné romány Karla Maye a tatínek leže poslouchal. Maminka byla výborná předčitatelka a měla pěkný hlas. Jednou při tom tatínek dostal chrlení krve a mně bylo z toho úzko, neboť se zdálo, že se to ani nezastaví. Tatínkovou poslední radostí byly včeličky. Já jsem mu ve včelíně pomáhala, sama jsem medovala, nejlepší odřezky jsem snědla a najedla se tolik a nikdy mně z toho nic nebylo. Jednou jsem to říkala paní prof. Součkové a ona řekla: Proto jste tak vyrostla. Po jednom medování jsme tatínka nutily, aby si vzal med, ale dalo to hodně přemlouvání než si vzal na talířek.

Já jsem tam neměla nikoho k sobě v mém věku a tak jsem se tam nudila. V neděli jsme chodívaly do Lipníka do kostela a málokdy - to již byla cesta zdlouhavá a neupravená.

V zimě jsem se těšila na bál k Mityskům, ale bylo velké zklamání, nebylo tanečníků, jen ženatí a přišel-li myslivecký mládenec, to už bylo něco. Také jsem byla s rodiči na bále v Klučově, ale zase to samé. Těšila jsem se vždy, když se bratr Eman přišel podívat a řekl mně co je nového v Třebíči. Byla jsem jako družička v bílých šatech na svatbě sestry Božky v Dolních Vilémovicích. Můj mládenec byl Stránský, tuze se ke mně měl, na zahradě mě políbil a říkal mně „můj anděli“. Snad to viděla babička, která byla také na svatbě (1900) a říkala mně: „Nevěř mužským a dej si na ně pozor“. Tančilo se ve třídě a v kabinetě bylo plno dobrot a ještě pár dní po svatbě jsem tam tajně chodila.

Z Dolních Vilémovic jsem jednou jela s maminkou povozem do Jaroměřic babičce (Terezii Habrové) na pohřeb.

Večer k nám chodila děvčata drát peří a to bylo veselo, zpívaly se všechny možné písničky, které jsem jinde neslyšela.

Při vstupu do školy daroval mně tatínek ve škole dva šestáky. Byla jsem tím velmi potěšena a dala jsem ty peníze mamince a více jsem je neviděla. Seděla jsem v první lavici a byla jsem u tatínka žákyní průměrnou. Nikdy mě ve třídě nebil, zatímco moji bratři ve škole výprasku neušli. Na prázdniny jsem se vždy těšila, neboť jsme my děti obsadily jednu třídu a každý měl svoje okno, kde jsme si daly svoje milé věci, já panenky, skřípky, knížky atd. Tatínek mě často volal, abych mu pomáhala v zahradě a ve včelíně, kam jsem chodila ráda, neboť to tam příjemně vonělo medem a voskem. Když tatínek medoval byl to pro nás svátek a snědli jsme dosti medu. Tatínek byl přísný na chlapce, zatímco na nás děvčata byl hodný, neboť jsme ho nezlobily. Vzpomínám si, že jsem byla od něho za celé dětství bita dvakrát. Na štědrý večer zahajoval tatínek štědrovečerní večeři modlitbou a zpívali jsme za jeho doprovodu na housle „Narodil se“. Tatínek měl k večeři nejraději tři vajíčka natvrdo a maminka kvůli němu často vařila hrách a to jsme my malé děti byly nešťastny. Měl-li tatínek vajíčka smažená, tak jsme se děti střídaly ve vylizování kastrolku. Byla-li maminka v koutě, vařil tatínek a to se mně líbilo, neboť vařil dobře. Maminka vařila jednu šrůtku, zatímco tatínek dvě. Naříkal, že buchty dělá nerad, že mu to mezi prsty utíká.

Tatínek byl stále zaměstnaný, neboť nejen, že dělal vše potřebné v domácnosti, ale byl také obecním písařem. Byl velmi pohostinský a pivo bylo u nás stále ve sklepě. Když čekal návštěvu, říkal mamince, aby jim udělala kuře, což maminka dělala s těžkým srdcem, neboť nás bylo tolik jedlíků a my jsme dostali jen olízat kosti. Když bylo něco důležitého tak tatínek mluvil o tom s maminkou německy. Když tatínek jel do Brna přivezl párky, to byla dobrota a každý dostal celý párek.

Tatínek dbal na svůj zevnějšek, byl vždy čistý a pečlivě učesaný. Jak maminka říkala, ještě před smrtí se pečlivě učesal. Tatínek byl šňupákem a ty jeho barevné šátky, hlavně modré s červeným vzorečkem jsem moc nerada prala. Tatínek byl společenský a každého si získal šňupečkem. Tatínek učil mě s Emanem a Pepíkem na housle. Říkával, že hraji lépe než chlapci, ale bohužel nás nedoučil. Housle měl čtvery. Ve třídě byla menší zasklená skříň se sbírkou starých mincí a s kolekcí obilních klasů z různých zemí. Tatínek odebíral dosti knih a časopisů od Šolce z Telče a maminka se vždy zlobila, co to stojí peněz. Odebíral Politiku. Vyžadoval, aby při úklidu se mu na stole s ničím nehnulo, a když mu někdo pohnul s novinami, hned se zlobil. Jak postonával, chodíval vždy k večeru za námi do kuchyně na besedu. Miloval společnost, scházíval se s kamarády „U Manků“ a pilo se dost a někdy se i přebralo. To byla snad jeho jediná slabost, jinak svoji práci dělal poctivě.

Vzpomínám na upracované ruce maminky, nehty ulámané a co se na nás nadělala a plenek naprala. Velké prádlo se pralo v noci a ráno stály škopky s vypraným prádlem. Ježto plat otcův na vše nestačil, udělala maminka zkoušku na industriální učitelku a zase jí přibyla nová práce. Maminka byla ve vsi oblíbená, měla pěkný hlas a také zpívala sóla na pohřbech. Lidé o ní říkali, že zpívá pěkná paní učitelová.

Na Boží hod jsem šla ráno pro vodu. Bylo velké náledí a v každé ruce jsem měla putnu. Při tom jsem uklouzla a padla jsem na znak, až se mně v očích zajiskřilo. Po léta jsem pak nemohla stoupnout, když jsem seděla. Potom, když jsem se učila bruslit, porazil mě na ledě Tuscher a uhodila jsem se na to samé místo. Kolik nocí jsem nemohla spát a zase jsem těžko vstávala. Když jsem pak jednou přijela do Vídně a říkala Bohumile, jak mě to při vstávání bolí, zavedla k prof. B., který mě vyšetřil a říkal, že nic nenašel, že kdyby to byla zlomenina, nemohla bych chodit a taková obraženina, že bolí léta.

Také mě pronásledovalo bolení v krku a jedna bába poradila petro-

lej na krk. Když mně pak maminka udělala obkladek z petroleje, sice se mně ulevilo, ale zase byl krk od petroleje rozežraný.

Musím vzpomenout i na naše věrného psa Tygra, který když někdo z rodiny přišel na návštěvu projevoval velkou radost. Několikrát oběhl dvůr a zahradu a vždy se vrátil do kuchyně a skákal jako smyslu zbavený až jsme jeho řádění udělali konec zavřením dveří. Jednou se zpronevěřil. Maminka dala do sklepa kůzle a když ho chtěla připravit, nebylo k nalezení. Bylo nám divné, že Tygr, který u ničeho nescházel se neukazuje. Našli jsme ho v boudě a nechtěl z ní ven. Když jsme ho vytáhli, bylo pod ním nedožrané kůzle. Tenkrát si to škaredě odnesl. Když se naši stěhovali do Třebíče, vzali Tygra s sebou. Následkem malého pohybu ztloustl a stářím oslepl a tak ho dali zastřelit.

Také jsme měli pěknou kozu, ale maminka ač nerada, musela ji prodat, neboť jsme ji sužovali, že je mléko cítit.

Vařili jsme dobře, každý týden se pekla velká maková bábovka.

Náš soused měl starou chalupu a na její střeše rostl krásný netřesk.

Občas přijela Mařenka s Rudíkem, který začal chodit a potřeboval velkou péči. A tak mě jednoho dne vzala s sebou do Vídně. Byla to delší cesta vlakem a což teprve sama Vídeň, byla jsem ze všeho jako u vytržení. Necítila jsem se však v tom velkém německém Babylonu spokojená, neboť jsem ničemu nerozuměla. Ještě jsem byla ráda, že služka Božena byla Češka. Také jsem s ní někdy v neděli šla do Českého domu na zábavu. S Rudíkem jsem chodila dopoledne i odpoledne na procházku do Lichtenštejnské zahrady s malým jezírkem. Mařenka vařila velice dobře a chutně, o nic nebylo nouze a často kupovala od prvotřídního cukráře dobroty. Byla jsem očarována, když jsem poprvé přišla s Rudolfem a Mařenkou do opery. Pak jsem s nimi chodila i do dalších divadel. Jednou byl ve Vídni velký cirkus Barnum Barlay a měla jsem do něho jít se služkou. Radostí jsem běhala bez oddechu celý den a k večeru mně donesla švadlena nové šaty. Abych se celá viděla v zrcadle vyskočila jsem na stůl a v tom okamžiku jsem ztichla jako pěna, neboť se mně mohutně rozbušilo srdce. To byl asi začátek. Často pak v životě, když jsem se toho ani nenadála se mně srdce rozbušilo.

Také jsme jezdili na letní byt a jednou v Kasten jsem hrála divadlo. Hráli jsme „Kávový dýchánek“ a já jsem hrála jednu babu. Když byla Mařenka s Rudíkem sama na venkově, tak jsem ji doma zastupovala, vařila a na vše dohlížela. Měli jsme služku, ale ne vždy. Chovali jsme krávu a prase a toto každoročně zabili. Maminka byla uvědomělá a při vší té práci si našla chvíli na čtení knih a novin. Vychovala deset dětí, z nichž zemřela ve věku 40 let Mařenka a Rudolf byl zabit jako partyzán na Slovensku a Antonín zemřel ve věku 76 let.

Každý týden maminka pekla 6 až 7 pecnů chleba. V té malé kuchyni s malým okénkem sedělo nás kolem stolu 12 a když maminka nedala všem stejně, co to bylo pláče a výčitek, že ten podarovaný je mazánek. Jedli jsme s chutí a denně byl pecen pryč. Tehdy učitelské rodiny byly požehnané, bylo nás 15 dětí a pět zemřelo v mládí. Maminka říkala, že kněz kázal, že pomoci si je hříchem. Když se pak narodila poslední Liduška říkal páter Arnošt, který chodil vyučovat náboženství: „Liduško, ty nejsi vejškrabek“. Na to maminka odpověděla: „Velebný pane, to už bych si musela jít zoufat“.

20.11.1944 jsme měli velké bombardování a od té doby se mně vzpomínky jakoby rozprchly.

Rodinnou kroniku zpracoval Dr. Karel Karg syn Pavly Stiksové - Kargové Kizlinkové.

V létě 2012 jsem s kolegyní navštívila hřbitov u Sv. Trojice v Třebíči. Mimo jiné jsem zjišťovala kde se nachází hrob Stiksových. Kupodivu je na hřbitově dodnes starý pomník, na něm již vybledlá fotografie a nápis. Právě v tomto roce 20.12.2012 uplynulo přesně sto roků od smrti Antonína Stiksy nadučitele ve Stříteži.

R I P - Odpočívej v pokoji!

Ve vzpomínkách každého člověka na dětství zasvítí známá silueta učitele. V šesti letech vstoupí do jeho života, aby nebyl nikdy zapomenut. Dětské duše osívá vědomostmi, zušlechťuje, jeho úkol a odpovědnost jsou veliké. Celým generacím vtiskuje pečeť své individuality. V dospělosti doceňujeme plně dosah jeho činnosti.

Podpis Antonína Stiksy nadučitele ve Stříteži

Milí spoluobčané, přeji Vám všem šťastný, klidný a spokojený Nový rok 2013.

Marie Dvořáková kronikářka.

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Zastupitelstvo Obce Střítež na zasedání:

č. 5 ze dne 30. 10. 2012

Schvaluje:

* změnu územního plán č. 7 dle návrhu projektanta.

Informace z obecního úřadu:

Komentář k některým rozhodnutím zastupitelstva:

Usnesení č. 2012/05 ze dne 30. 10. 2012 týkající se:

2.1. Dokončení schválení změny č. 7 Územního plánu obce.

Tímto usnesením jsme schválili dokončení změny č. 7 Územního plánu obce.

Vyřezávaný betlém - autor Jan Veleba

SERIÁL - část obce nebo městyse (přidružená obec) s názvem Střítež v ČR:

18. Vlksice - Střítež (*okres* Písek, *kraj* Jihočeský)

Starosta: Vladimír Koutník
Obecní úřad Vlksice č. 4, 399 01 Milevsko
Počet obyvatel - 136, čísla popisná - 77

Obec Vlksice leží 6 km od města Milevsko. Nejvyšším bodem Vlksicka je bezejmenný vrch (633 m) nad Klokočovem. Obec Vlksice zahrnuje čtyři osady: Vlksice, Dobřemilice, Klokokočov a **Střítež**.

První písemná zmínka o obci Vlksice je z **r. 1291**.

Osada Střítež (19 domů, 69 obyvatel) je součástí obce Vlksice. Ve Stříteži bývala trvz a poplužní dvůr.

Majitelé obce:

Od 13. stol. Vítkovci, 14. a 15. stol. rod vladyků z Vlksic, Hodějovské z Hodějova a Tetaury z Tetova (tvrz). Od poloviny 17. stol. rod Doudlebských z Doudleb a od r. 1689 byla obec majetkem strahovského kláštera.

Zajímavosti obce:

1. Tvrz Vlksice ze 16. stol. - dnes renesanční patrová budova
2. Kaple z r. 1900 ve Vlksici, **kamenný kříž** u silnice z r. 1805
3. Kaplička sv. Vojtěcha (r. 1899) na návsi obce Střítež (obr. 2)
4. Kamenný kříž u silnice z r. 1805
5. Selský dvůr - původní zástavba (obr. 1)

Antonín Zvěřina ...Vzpomínání:

…Vánoce na vojně

Přiznám se, že na Vánoce na vojně mám trošku mlhavé vzpomínky. Jednak jsem narukoval v říjnu a v té době jsem byl ten nejbažantovitější bažant, a proto jsem neměl na nějaké vnímání Vánoc čas.

Jen tak pro mladší generaci, za minulého režimu každý mladý chlapec musel absolvovat dvouletou vojenskou prezenční službu s cílem chránit naši socialistickou vlast. Pokud mohu podle sebe a mých kamarádů soudit, měli by to imperialisti docela snadné.

Ale zpět k těm Vánocům, advent? Pořadová příprava a především mazácká vojna, kdy o rok starší kluci se kochali svojí nadřazeností. A že jí za tichého souhlasu důstojníků, tedy někteří, dokázali využít.

Takže měl člověk stěží čas vykouřit si někde v koutku cigaretu. Zápřah od rána do večera, a když už měl člověk, vlastně voják, nárok na odpočinek, čekaly ho rajóny.

Kdo nepoznal mazlavé mýdlo naflákané na kachlíčkovou podlahu a několik kýblů vody vylitých tamtéž, snad ani nepochopí. Ale nějak mě to nevyvádělo z míry, asi jsem vyznával biblické heslo, co je Božího, dávej Bohu, co je na chodbě, dávej do kbelíku, a poslušně vylévej na toaletě.

Jo, pokud jde o tu toaletu, tedy údržbu těla, umytí či čištění zubů, také jsme ji šidili, jak mohli, no asi bychom ji nešidili, kdyby byl na ni čas.

Blížily se Vánoce a několik šťastlivců nám nadřazeného ročníku dostalo opušťák, což znamenalo, že za nějaký záslužný čin mohli na dva dny domů plus den či více dnů na cestu.

Někteří jedinci za dvouletou službu vlasti nasbírali ke dvaceti opušťákům, já se dopracoval k jednomu, hodlal jsem ho vrátit se slovy, že si ho nezasloužím.

Naštěstí mně kamarádi tento bohulibý počin, který mohl mít nedozírné následky, rozmluvili. Vánoce tedy přišly i na naši velitelskou baterii, u které jsem sloužil v Terezíně v židovském ghettu, které na nás opravdu koukalo ze všech stran.

Naši mazáci, kteří nás skutečně nešetřili, měli malou country kapelu, a do omrzení hráli písničku Na Vánoce ráno, bejvalo rok co rok. A právě na Štědrý den probíhala v rámci celého pluku soutěž o nejlépe vyzdobenou PVS.

Aha, vy mladší asi nevíte, co je to PVS, vězte tedy, že to byla politicko-výchovná místnost, kde nás přesvědčovali o ideálnosti doby, tedy i o tom, že sloužit na Vánoce v lidově demokratické armádě je pro nás čest.

No, naši mazáci se rozhodli, že se do soutěže nezapojí. Bylo v tom hodně furianství, které z nich vyprchalo na Štědrý den ráno, a tito nadřazenci začali horlivě vymýšlet, čím místnost zkrášlit.

My, vojenský plebs, jsme byli ustanoveni pouze k tomu, abychom byli po ruce pro vykonávání podřadnějších prací, jako bylo vykombajnování navoskované podlahy v politické místnosti. Kombajn, to byl jakýsi snad betonový kvádr obitý prkny a na spodní straně opatřený kartáči. Pomocí rukojeti se s ním šoupalo za velikého úsilí tam a zpět a opravdu, když se po vosku přejelo několikrát, podlaha se krásně leskla. Člověk pak měl ovšem pocit, že složil vagón uhlí.

Místnost byla perfektně vyzdobená, slavnostní tabule pod dohledem vojenských hrdinů pečlivě připravená. A teď si představte, že se ti naši nadřazenci neumístili.

Naštěstí i oni částečně podlehli vánoční atmosféře, a tak jsme to odskákali jen okrajově. Pak byla večeře, člověk si mohl vybrat buď řízek z ryby či vepřový, vše se zapíjelo vynikajícím čajem.

Navštívil nás velitel major František Mrázek a určitě doma od své manželky, o které se pěly na útvaru legendy, vysloužil hodně peprných slov.

Mazáci nás milostivě někde od dveří nechali dívat na televizi a Štědrý den skončil. Neskutečná nuda nastala o den později. My, bažanti, jsme celý den postávali na chodbě, do místností, kde jsme spali, jsme nesměli, takže jsme se modlili za každou odťukanou vteřinu.

No a na Štěpána jsem šel do stráže. To byl bojový úkol plněný v rámci míru. Měli jsme dokonce i ostré náboje, tolik nám naši velitelé věřili.

A když jsem sám kráčel kolem plotu pod oblohou plnou hvězd, teprve tehdy jsem si uvědomil, že byly nějaké Vánoce. Ty druhé jsem strávil doma, takže ty už vojenské nebyly.

…Silvestr na vojně

Silvestry jsem strávil při dvouleté vojenské prezentační službě u útvaru, kam mě kdosi přidělil, dva, a to zcela odlišné. Ten první, coby ještě bažant, čili příslušník prvního ročníku, na stráži.

Upřímně řečeno, vůbec mně to nevadilo, pořád bylo lepší chodit sám o půlnoci v Terezíně okolo plotu, než uklízet binec, který během oslav přechodu roku na rok na baterii natropí mazáci, čili příslušníci druhého roku vojny.

Musím přece jen odbočit, abych mladší generaci vysvětlil, co to obnášelo být strážcem majetku lidově demokratické armády. V našem případě jsme střežili autopark s cennou technikou a měli jsme tři stanoviště, na kterých se po čtyřiadvacet hodin od 16.30 do 16.30 hodin střídali tři vojáci.

Střídali se na stanovišti po dvou hodinách, dvě hodiny měli za povinnost bdít na strážnici a dvě hodiny spát. Při bdění si mohli přečíst cennou literaturu, například knihu Z Buzuluku do Prahy, což by nebylo tak nejhorší, kdyby jí po předchozích čitatelích bůhvíproč nechyběla polovina stránek.

Na mě ten večer vyšla hlídka právě na půlnoc. Nemohlo být nic lepšího. Zhruba dva kilometry severně od Terezína, kde jsem převážnou část vojny prožil, leží Litoměřice. Město, kde bydlela většina lampasáků sloužících nejen tam, ale i v Terezíně. Že nastala půlnoc, bych poznal i bez hodinek.

Nad Litoměřicemi se rozzářila obloha jako ve dne. Ihned bylo jasné, že část světlic v armádních skladech chybí, podle světla nemalá část. Kdyby v té chvíli chtěl nepřítel na Litoměřice zaútočit, nenašel by lépe osvětlený cíl.

Paráda trvala asi půl hodiny. Až do dva kilometry vzdáleného místa byl slyšet řev davu, který se zřejmě těšil na službu u armády i v roce následujícím.

O rok později, to už jsem byl mazák, jsem si Silvestra náležitě vychutnal. V té době jsem pracoval jako pošťák, což obnášelo ráno sbalit káru, zajet na poštu, vyzvednout veškerou korespondenci pro pluk včetně balíků, pak ji roztřídit a zapsat.

Mazáci si pro dopisy chodili přímo za mnou, aby na nástupu nebyli jako idioti vyvoláváni a nemuseli si pro dopis dojít pořadovým krokem a řvát, že díky dopisu od dívky či mámy slouží socialistické vlasti.

Kromě dovážení pošty jsem měl pochopitelně i ilegální úkol, pašovat do kasáren alkohol. Ono se to dalo činit přímo v balících, ale přece jen hrozilo nebezpečí, že nějakého lampasáka troubu napadne balík prohlédnout, případně ochutnat, co se vydávalo dejme tomu za lepidlo na lepení dýhových obrazů.

Pod balíky se flaška nebo několik flašek krásně vešlo, ovšem nebudu tajit, že to obnášelo poměrně značné riziko. Ale člověk se postupně propracuje k dokonalosti, až posléze přejde k liknavosti, kdy si říká, že se nic nemůže stát, na což jsem posléze doplatil.

Alkoholu jsme tedy měli na baterii, které se hrdě říkalo velitelská, dost. Jenže kde ho uschovat? Na každé rotě byl takový malý bar. Bylo tam asi čtrnáct míst, čepovala se tam kofola, prodávaly cigarety a pamlsky.

Vedením nebyl samozřejmě pověřený nikdo jiný než já, ještě s nějakým Karlem Denkem ze Sokolova. Děsil jsem se toho, že by těsně před Silvestrem přišla na bar šťára a jala se místnůstku pečlivě prohlížet.

Myslím, že takovým pestrým složením alkoholu, samozřejmě tvrdého, nač pašovat málo alkoholické pivo či víno, se mohla pochlubit málokterá oslava. Rozjeli jsme to opravdu ve velkém. O půlnoci by si nás sovětští soudruzi možná oblíbili, možná ne, protože jsme byli jako carští důstojníci.

Snažil jsem se držet, abych bar držel jakž takž uklizený. Všechny v té době již prázdné láhve se o půlnoci změnily na chodbě ve střepy, pečlivě nazdobený vánoční stromeček skončil pod oknem a bažanti měli co dělat, aby co nejdříve řádění svých starších kolegů nekolegů uklidili.

Samozřejmě že lampasáci o řádění věděli, ale z jim dobře známých příčin se u pluku nevyskytovali. Byla jedna po půlnoci, většina mých zmožených kamarádů spala, ale já teprve zamkl bar a plížil se osvětlenou chodbou na pokoj.

Svět kolem sebe jsem viděl poněkud rozmazaně, ale nemohl jsem si nevšimnout, že přede mnou stanul takový malý poručík, dokonce o hlavu menší než já. Nevím, co ho to napadlo, provést u pluku popůlnoční revizi.

Do pokojů se vstoupit bál, aby nedostal po kebuli, a já byl vítaná kořist. Byl jsem jen v teplákách a on volal ke mně nahoru: „Soudruhu vojíne, vy jste pil!“

Klátě se na všechny strany jsem se ho snažil přesvědčit, že jsem nic nepil. On se neklátil o nic méně, a tak jsme si hezky o tom pití povídali, až usoudil, že se již dost vyřádil, a pustil mě blahosklonně spát.

Takže žádný sentiment, jen tvrdej chlapskej mejdan. Bohužel bez bab.

…malé ohlédnutí

Nebudu tajit, že tento rok byl rokem smutným. Už jen z toho titulu, že zemřeli, a doufám nejen mně, dva blízcí lidé, Jirka a Mirek. A taky Franta. Příjmení si dosaďte. Doufám, že po napsání těchto řádků jich nebude víc.

Střítež u Třebíče
Kostel sv. Marka

Postaven: koncem 12. století
Stavební sloh: románský
Zajímavost: zvony r. 1521 a r. 1553

Kostel sv. Marka je *kulturní památka*, která patří k nejstarším památkám středověké sakrální architektury.

Podle pověsti na tomto místě stával již kolem **r. 863** dřevěný kostelík, který založili Cyril s Metodějem. Později zde byla hlásná věž.

Kostel v současné podobě byl postaven ve **12. stol.**, v románském slohu. Původní krytina byla šindelová, později šedá taška, kterou v r. 1924 strhla vichřice. Při opravě se udělala plechová střecha, která byla opravena a natřena v r. 2009. V r. 1936 byla původní omítka nahrazena březolitem. Okna bývala nižší a širší. V 19. stol. byl z kostela odstraněn zděný oltář a nahrazen dřevěným, a byla přistavěna sakristie. Na choru jsou varhany z r. 1882. V kostele jsou dva staré zvony z r. 1521 a 1553. V r. 1942 byl menší zvon odevzdán k vojenským účelům a v r. 1945 byl vrácen a znovu zavěšen. V r. 1995 pukl větší zvon, v r. 1996 byl nahrazen novým.

Střížov - Číměř
Kostel sv. Jiljí

Postaven: koncem 12. století
Stavební sloh: románský
Zajímavost: nádherný dřevěný oltář

Farní kostel sv. Jiljí ve Střížově vybudovali benediktini a to **koncem 12. století**.

Je to *nemovitá památka*. V r. 1864 kostel vyhořel a dočkal se přestavby. V r. 1998 byla vyměněna střešní krytina, v r. 2002 byl opraven vstupní prostor pod věží a byla pořízena kovaná mříž. V r. 2005 prošel kostel velkou obnovou, která si kladla za cíl zbavit kostel vlhkosti.

Duchovním správcem farnosti je farář z vladislavské farnosti.

Fara se ve Střížově připomíná již v r. 1558. V r. 1785 zde byla zřízena lokálie, farnost pak v r. 1859.

Z farářů působili ve Střížově delší dobu P. Jakub Horák (1791-1807), P. František Zukal (1816-1840) a P. Em. Svitavský (po r. 1879).

Do této farnosti patří: Číměř, Kožichovice - Dobrá Voda, Okrašovice, Pozďátky, Slavičky a Střížov.

Šebkovice
Kostel sv. Maří Magdaleny

Postaven: koncem 12. století
Stavební sloh: románský, gotický
Zajímavost: krypta pod objektem, kříž od Bílka

Kostel sv. Maří Magdaleny je *kulturní památka*. Je filiálním kostelem farnosti Babice u Lesonic.

Kostel stojí na hřbitově, na okraji obce. Je to *původně rotunda* zbudovaná **koncem 12. stol.** jako součást hradiště, plnila i obranné úkoly. O tom svědčí dodnes dochované tři střílny a ve zdivu rotundy se nacházející úzké kamenné chodby po obvodu chrámu.

V 16. stol. byla půlkruhová apsida nahrazena obdélníkovým presbytářem. Pozdní gotika je velmi patrná v obojích dveřích spojujících presbytář se sakristií a ve svatostánku zabudovaném ve zdi.

V 18. stol. kostel prošel barokní úpravou. Z této doby je socha patronky kostela: svatá Maří Magdalena pod ukřižovaným Kristem.

Na střeše je šindel a pod objektem je krypta. Zvony jsou z roku 1968. Kříž v čele prostoru pochází od Františka Bílka a je z roku 1910.

Tasov
Kostel sv. Petra a Pavla

Postaven: před r. 1341, nynější kostel r. 1728-30
Stavební sloh: barokní, gotický
Zajímavost: zvony, plastiky, obraz sv. Václava

Kostel sv. Petra a Pavla je *kulturní památka*. První zmínka o něm a faře je z **r. 1341**. Kostel je v jádru gotický a v **r. 1728-30** byl vybudován v dnešní barokní podobě (hrabě Josef Paar). Od r. 1785 je v Tasově samostatná fara. Kolem kostela je od nepaměti hřbitov.

V kostele jsou tři oltáře, na hlavním je obraz „Loučení sv. Petra a Pavla před smrtí“. V kostele je dalších šest velkých obrazů od Ondřeje Kuběckého z r. 1728-30. Lavice z r. 1680 jsou řezbářsky zdobené. Obraz sv. Václava pochází z původního kostela sv. Václava. Zvláště cenná je dřevořezba „Panna Maria Tasovská“.

Na věži jsou barokní plastiky sv. Sebastiána a sv. Floriána. Ve věži jsou dva zvony z r. 1483 a r. 1763. V polovině výšky věže jsou po stranách umístěny dvě kamenné sochy sv. Petra a Pavla.

Působil zde a žil **Jakub Deml**, má zde hrob a pomník.

Trnava
Kostel sv. Petra a Pavla

Postaven: v r. 1665
Stavební sloh: renesanční
Zajímavost: obraz sv. Petra a Pavla

Farní kostel sv. Petra a Pavla pochází z **r. 1665**, v r. 1785 byl klasicistně přestavěn. Kostel stojí uprostřed hřbitova.

V r. 1620 si zřídili místní katolíci modlitebnu, ze které je nynější kostelík. Během třicetileté války byla modlitebna zbořena. V letech 1618 až 1628 byla v Trnavě protestantská modlitebna.

Farou náleží Trnava do Rudíkova.

Hlavní oltář zasvěcený sv. Petru a Pavlovi pochází z r. 1896 a má tři obrazy. Čelní sv. Petra a Pavla z r. 1803 přemaloval v r. 1828 Norbert Pokorný z Tišnova. Na postranních obrazech jsou zachyceni sv. Vendelín a sv. Isidor. Varhany jsou z r. 1890.

Ve věži jsou tři zvony - z r. 1609, z r. 1927 a z r. 1970. Věžní hodiny jsou z r. 1903.

Do této farnosti patří: Pocoucov, Ptáčov a Trnava.

Třebíč
Bráfova ulice
Evangelický kostel

Postaven: v r. 1910
Stavební sloh: secesní
Zajímavost: věž bez zvonů

Kostel Českobratrské církve evangelické - Evangelický kostel na Bráfově třídě byl postaven v secesním slohu v **r. 1909 až 1910** podle projektu architekta Zlatohlávka ze Zábřehu. Do té doby museli věřící využívat pouhé kazatelské stanice zřízené v r. 1902.

Ze západního průčelí kostela se tyčí věž, ovšem bez zvonů. Pod ní je hlavní vchod. Sám kostel má jedinou loď se třemi řadami lavic obrácenými ke stolu Páně a kazatelně. Výzdoba a zařízení jsou evangelicky prosté. V roce 1915 byla napravo od vchodu do kostela umístěna pamětní deska ku příležitosti pětistého výročí upálení Mistra Jana Husa. Budovu fary pak hned příští rok po jejím dokončení osadili pamětní deskou připomínající třísté výročí hromadného odchodu Českých bratří z Třebíčska do vyhnanství.

Sousední budova fary byla postavena v r. 1928 jako tzv. Husův dům.

Život v obci - co se událo:

www.stritez-trebic.galerie.cz

1.

2.

3.

4.
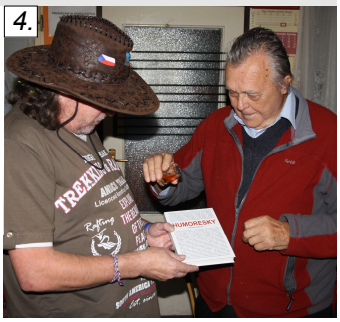

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

1. „Papírový“ Miloš Zeman na zastávce BUS (1.9.), **2.** Volby do zastupitelstva krajů a senátu (12.10.), **3.** Oprava kamenných křížů na hřbitově (13.10.), **4**, **5.** Křest knížky HUMORESKY od Antonína Zvěřiny. Knížku pokřtil starosta a exstarosta (26.10.), **6.** První sníh v obci (27.10.), **7.** Mše svatá za zemřelé (3.11.), **8.** Výstavba malometrážních bytů (5. 11.), **9**, **10.** Podzimní výzdoba nové MŠ (1.11.), **11.** Vánoční výzdoba obce (30.11.), **12**, **13.** Mikulášská besídka pořádaná mateřskou školkou (3.12.), **14**, **15.** Rozsvícení vánočního stromu (3.12.), **16**, **17**, **18.** Rozdávání dárků důchodcům dětmi z místní MŠ (20.12.)

Pozvánka - turnaj ve stolním tenisu X.:

Pátek **28. 12. 2012**, **13:00** hodin
Kulturní dům
Po ukončení turnaje je zajištěno občerstvení

Betlémy v okolí:

1. **„Živý betlém“** v obci **Čáslavice**. Obec leží zhruba 11 km jihozápadně od Třebíče. První zmínka o obci je z r. 1240. Průměrná nadmořská výška je 510 m. V obci v současné době žije 539 obyvatel.

2. **„Živý betlém“** v obci **Domamil**. Obec leží jihozápadně od Třebíče. První zmínka o obci je z r. 1190. Průměrná nadmořská výška je 495 m. V obci v současné době žije 272 obyvatel.

3. **„Živý betlém“** v obci **Horní Újezd**. Obec leží asi 9 km jižně od Třebíče. První zmínka o obci je z r. 1243. Průměrná nadmořská výška je 490 m. V obci v současné době žije 267 obyvatel.

4. **„Živý betlém“** v obci **Jakubov**. Obec leží v půli cesty mezi Jihlavou a Znojmem. První zmínka o obci je ze 13. století. V obci v současné době žije 600 obyvatel. Obec získala titul Vesnice Vysočiny 2005.

Mikulášská besídka a slavnostní rozsvícení vánočního stromu:

2.12.2012

© ing. Ivan Procházka, 2012 (design, foto, slogan, texty)